

KARNOPRAWNA OCHRONA ZNAKU TOWAROWEGO

Dariusz Kuberski

PRAWO W PRAKTYCE

KARNOPRAWNA OCHRONA ZNAKU TOWAROWEGO

Dariusz Kuberski

PRAWO W PRAKTYCE

Zamów książkę w księgarni internetowej

proinfo.pl
księgarnia internetowa

PIKTOGRAMY

wskazują ważne elementy
książki i ułatwiają
ich odnalezienie

Ważne

Przykłady

Podstawa prawna
Kontekst prawny

Pytania
Zadania

Rozwiązania
Odpowiedzi

Stanowisko stron
Pogląd

Orzecznictwo

Literatura

Historia

Nowe przepisy

Wiadomości
dodatkowe

Informacje powiązane,
odestanie

Stan prawny na 1 listopada 2021 r.

Recenzent

Dr hab. Janusz Raglewski, prof. UJ

Wydawca

Monika Pawłowska

Redaktor prowadzący

Livia Śpiewak

Opracowanie redakcyjne

Violet Design

Projekt okładek serii

Wojtek Kwiecień-Janikowski, Przemek Dębowski

prawolubni

Ta książka jest wspólnym dziełem twórcy i wydawcy. Prosimy, byś przestrzegał przysługujących im praw. Książkę możesz udostępnić osobom bliskim lub osobiście znanym, ale nie publikuj jej w internecie. Jeśli cytujesz fragmenty, nie zmieniaj ich treści i koniecznie zaznacz, czyje to dzieło. A jeśli musisz skopiować część, rób to jedynie na użytek osobisty.

Szanujemy prawo i własność

Więcej na www.legalnakultura.pl

Polska Izba Książki

© Copyright by Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., 2021

ISBN 978-83-8246-835-9

Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o.

Dział Praw Autorskich

01-208 Warszawa, ul. Przyokopowa 33

tel. 22 535 82 19

e-mail: PL-ksiazki@wolterskluwer.com

księgarnia internetowa www.profinfo.pl

SPIS TREŚCI

Wykaz skrótów	9
Wstęp	13

Część pierwsza Zagadnienia teoretyczno-prawne

Rozdział I

Znak towarowy jako przedmiot prawa ochronnego	19
1.1. Znak towarowy jako dobro niematerialne	19
1.1.1. Aspekty ekonomiczne ustalania wartości znaku towarowego	28
1.1.2. Reguły ustalania wartości pieniężnej znaku towarowego	33
1.2. Funkcje znaku towarowego	39
1.2.1. Funkcja konstytutywna znaku towarowego	39
1.2.2. Funkcja gwarancyjna znaku towarowego – przykłady	64
1.2.3. Funkcja reklamowa znaku towarowego – przykłady	72
1.3. Treść prawa ochronnego	88
1.4. Charakter prawa ochronnego	104
1.4.1. Bezwzględny i wyłączny charakter prawa do znaku towarowego	104
1.4.2. Czasowe ograniczenie prawa ochronnego na znak towarowy	106
1.4.3. Terytorialny charakter prawa ochronnego na znak towarowy	110
1.4.4. Zasada specjalizacji znaku towarowego	116
1.5. Ograniczenie skuteczności prawa ochronnego	119

1.5.1. Wyczerpanie prawa ochronnego do znaku towarowego i jego skutki	121
1.5.2. Ograniczenia prawa ochronnego na znak towarowy wynikające z praw innych osób	136
1.5.3. Ograniczenie prawa ochronnego na znak towarowy jako skutek braku używania znaku towarowego – kontrowersje wokół pojęcia używania znaku	142
1.5.4. Ograniczenie prawa ochronnego na znak towarowy w związku z jego używaniem w reklamie porównawczej – przykłady	148

Rozdział II

Przedmiot prawnokarnej ochrony znaku towarowego	161
2.1. Pojęcie przedmiotu ochrony	161
2.2. Ochrona znaków towarowych w prawie brytyjskim, niemieckim i polskim – podobieństwa i różnice	171
2.2.1. Ochrona znaków towarowych w prawie brytyjskim	171
2.2.2. Ochrona znaków towarowych w prawie niemieckim	187
2.2.3. Uwagi historyczne – ochrona karnoprawna znaku towarowego w ustawie o znakach towarowych	196

Rozdział III

Podmiot odpowiedzialności karnej i strona podmiotowa	207
3.1. Charakterystyka podmiotu	207
3.2. Odpowiedzialność karna osób w jednostkach organizacyjnych – spory interpretacyjne	214
3.3. Strona podmiotowa czynu	222

Rozdział IV

Oznaczanie znakiem towarowym w celu wprowadzenia do obrotu i obrót oznaczonymi towarami jako znamiona art. 305 p.w.p.	227
4.1. Używanie znaku towarowego bez uprawnienia	227
4.2. Znamiona strony przedmiotowej czynu z art. 305 p.w.p.	237
4.3. Karnoprawna ochrona znaku towarowego Unii Europejskiej	274
4.4. Karnoprawna ochrona znaku towarowego rejestrowanego w trybie międzynarodowym	281

4.5. Odpowiedzialność karna za naruszenie prawa do znaku towarowego na podstawie art. 306 k.k.	283
4.6. Modalne typy odpowiedzialności karnej	293
4.7. Zakres orzekania przypadku w związku z naruszeniem przepisów karnych Prawa własności przemysłowej	297

Rozdział V

Zagadnienia szczególne	307
5.1. Znak renomowany	307
5.2. Znak usługowy	318
5.3. Nowe rodzaje znaków towarowych i praktyczne możliwości ich ochrony	322
Podsumowanie	337

Część druga

Zagadnienia praktyczne – kazusy z rozwiązaniami

Kazus 1	349
Kazus 2	355
Kazus 3	361
Kazus 4	365
Kazus 5	369
Kazus 6	373
Kazus 7	377
Kazus 8	379
Kazus 9	383
Kazus 10	385
Kazus 11	389
Kazus 12	393
Kazus 13	397
Kazus 14	401
Kazus 15	405
Kazus 16	409
Kazus 17	413
Kazus 18	417
Kazus 19	421

Kazus 20	425
Kazus 21	429
Kazus 22	433
Kazus 23	437
Kazus 24	441
Kazus 25	445
Kazus 26	449
Kazus 27	453
Kazus 28	457
Kazus 29	461
Kazus 30	473
Bibliografia	485
Akty prawne	493
Orzecznictwo	497
Pozostałe źródła	505

WSTĘP

Współczesne warunki obrotu gospodarczego w ujęciu globalnym cechuje nadprodukcja dóbr. Przewaga podaży nad popytem sprawia, że przedsiębiorcy sięgają po coraz to nowsze i bardziej agresywne formy ekspansji gospodarczej. Jednym z istotnych instrumentów wspomagających zbyt towarów i usług jest sygnowanie ich oznaczeniami towarowymi i budowanie w ten sposób trwałego związku w świadomości konsumenta o źródle pochodzenia towaru, a bardzo często także określonych, pozytywnych wyobrażeń o tak oznaczonych towarach. Znak towarowy stanowi więc istotny wyróżnik wspomagający sprzedaż, a w konsekwencji sukces handlowy przedsiębiorcy.

Teza o potrzebie ochrony znaku towarowego jako dobra prawnego w realiach funkcjonowania gospodarki ma rangę aksjomatu. Zagadnieniem otwartym natomiast pozostaje ukształtowanie zakresu tej ochrony, a także relacja, w jakiej oznaczenia towarowe powinny podlegać ochronie karnoprawnej w stosunku do zakresu ochrony środkami prawa administracyjnego oraz prawa cywilnego. Analizie tego ostatniego problemu jest poświęcona między innymi niniejsza publikacja.

W dotychczasowych wypowiedziach w piśmiennictwie problematyka ochrony karnoprawnej znaków towarowych była poruszana w niewielkim zakresie. Zwracano uwagę na aspekty empiryczne dokonywania obrotu podrobionymi towarami, a także poddawano analizie zakres odpowiedzialności karnej przez pryzmat znamion czynu zabronionego określonego w art. 305 p.w.p. Niniejsza publikacja zawiera odmienne usytuowanie problemu.

Jej celem jest dokonanie analizy zakresu ochrony karnoprawnej w relacji do ustalonych obszarów ochrony znaku towarowego w prawie cywilnym. Stanowi to punkt wyjścia dla dalszych rozważań, dotyczących adekwatności środków penalnych w zwalczaniu naruszeń praw do znaku towarowego, uzasadnienia ich utrzymania, a w dalszej części, oceny zasadności aktualnego stopnia ingerencji karnoprawnej w naruszenia prawa ochronnego do znaku i końcowo konieczności zmian obecnego kształtu reguł odpowiedzialności karnej.

Za zupełnie elementarne dla właściwego ustalenia zakresu odpowiedzialności karnej autor uznał omówienie zagadnień treści i charakteru prawa ochronnego na znak towarowy, a także przesłanek ograniczenia skuteczności prawa wyłącznego do znaku, gdyż mają one decydujące znaczenie dla określenia zachowań poddających się karnoprawnemu wartościowaniu. Równie doniosłe znaczenie dla dopuszczalności kreowania odpowiedzialności karnej mają normatywne konsekwencje wyczerpania prawa podmiotowego. Szczególną wagę przywiązano do właściwego interpretowania stanów faktycznych, w kontekście stwierdzenia przesłanek tej instytucji i potrzeby właściwej praktyki jej stosowania.

Na przestrzeni ostatnich kilku lat nastąpiło znaczące zwiększenie aktywności orzeczniczej Sądu Najwyższego w odniesieniu do problematyki karnej prawa własności przemysłowej. Podyktowane to było przede wszystkim aktywnością stron inicjujących postępowania kasacyjne, a także istniejącymi wątpliwościami interpretacyjnymi sądów odwoławczych, które w związku z wyłonieniem się zagadnienia prawnego wymagającego zasadniczej wykładni ustawy, przekazywały je do rozpoznania Sądowi Najwyższemu. Orzecznictwo to silnie oddziaływało na sposób interpretacji przepisów prawa własności przemysłowej i miało znaczący wpływ na kształtowanie granic represji karnej przewidzianej w ustawie. Z tych powodów w publikacji zawarte zostały liczne odniesienia do poglądów prawnych wyrażanych przez Sąd Najwyższy, a także sądy powszechne oraz sądownictwo administracyjne.

W publikacji podjęto też, z uwagi na znaczącą polaryzację prezentowanych w piśmiennictwie poglądów, doniosły dla praktyki orzeczniczej problem dopuszczalności subsumowania pod normę prawa karnego

naruszeń unijnego znaku towarowego, na który prawo udzielone zostało przez EUIPO (European Union Intellectual Property Office – Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej), uprzednio OHIM (Office for Harmonization in the Internal Market – Urząd Harmonizacji Rynku Wewnętrznego).

Zastosowana metoda ustalania zakresu odpowiedzialności karnej na tle rozbudowanej analizy instytucji prawa cywilnego była świadomym zabiegiem metodologicznym, służącym za podstawę wniosków *de lege lata* i postulatów zmiany przepisów, w kontekście potrzeby zapewnienia niezbędnego poziomu ochrony prawnej uczestnikom obrotu gospodarczego, używającym w działalności oznaczeń towarowych. Autor nie poprzestał jednak na teoretycznoprawnym ujęciu zagadnień i przedstawił w formule empirycznej spektrum najczęściej występujących problemów w stosowaniu przepisów karnych, zawierając przy tym ich własną interpretację. Takie ujęcie tematu zawiera końcowa część publikacji, na którą składa się rozdział zawierający kazusy z pytaniami problemowymi adresowanymi do Czytelnika. W zdecydowanej większości ich rozwiązanie jest możliwe po uważnej lekturze publikacji. W celu umożliwienia autonomicznej analizy zaprezentowanych problemów przez Czytelnika odpowiedzi do kazusów wraz z poszerzonym omówieniem problemów w nich poruszanych zostały wyodrębnione redakcyjnie. Dla lepszej orientacji do każdego z kazusów dołączono wyciąg z przepisów znajdujących zastosowanie przy jego rozwiązaniu.

Publikacja adresowana jest przede wszystkim do praktyków, sędziów, prokuratorów, adwokatów, radców prawnych, Policji, Krajowej Administracji Skarbowej, zarówno tych, którzy zajmują się wskazaną problematyką relatywnie często jak rzecznicy patentowi, jak i tych przedstawicieli zawodów prawniczych, którzy incydentalnie stają przed problemem oceny zasadności zastosowania przepisów karnych dotyczących naruszenia prawa ochronnego do znaku towarowego.

Publikacja z uwagi na rozbudowaną część kazuistyczną stanowi przydatny instrument edukacji i weryfikacji wiedzy dla aplikantów aplikacji prawniczych i aplikacji rzeczników patentowych z uwagi na tożsamą metodę sprawdzania wiedzy w trakcie egzaminów końcowych

dla kandydatów do wykonywania tych zawodów. Zaprezentowane w kazusach zagadnienia stanowią element praktyki wymiaru sprawiedliwości, organów ścigania oraz wykonywania zawodu adwokata, radcy prawnego, a także rzecznika patentowego. Zaproponowane rozwiązania kazusów nawiązują do tematyki publikacji, pozwalając Czytelnikowi na prześledzenie procesu stosowania prawa. Autor konstruując część praktyczną publikacji, wykorzystał swoje długoletnie doświadczenie wykładowcy i egzaminatora na aplikacjach prawniczych, odnosząc się do najczęściej występujących oraz najbardziej doniosłych problemów związanych ze stosowaniem przepisów karnych dotyczących ochrony znaków towarowych.

Część pierwsza

**ZAGADNIENIA
TEORETYCZNO-PRAWNE**

Rozdział I

ZNAK TOWAROWY JAKO PRZEDMIOT PRAWA OCHRONNEGO

1.1. Znak towarowy jako dobro niematerialne

Dobra materialne, jak i niematerialne określane są łącznie mianem „dobra prawnego”¹. Przez „dobro” należy rozumieć to wszystko, co może służyć ludziom jako przedmiot zabezpieczający ich potrzeby bytowe i ze względu na co uregulowane są obowiązki i prawa podmiotów stosunków cywilnoprawnych². Dobra te co do zasady mają charakter samoistny, a więc mogą one stanowić samodzielny przedmiot obrotu, niezależny od osoby, która je wytworzyła³. W nauce tradycyjnie dzieli się je na materialne i niematerialne⁴.

Do dóbr materialnych, będących przedmiotami stosunków prawnych, zalicza się przede wszystkim rzeczy ruchome i nieruchomości oraz pieniądze i papiery wartościowe, kopaliny, wody, ciecze i gazy. Dobra niematerialne stanowią natomiast w szczególności utwory i przedmioty praw pokrewnych, wynalazki i wzory użytkowe, topografie układów

¹ M. Poźniak-Niedzielska, *Wyniki prac badawczych jako dobro prawne*, PiP 1986/9, s. 74.

² S. Sołtysiński, *Charakter praw wynalazcy*, Poznań 1967, s. 119.

³ J. Kępiński, A. Niewęglowski, E. Nowińska, P. Podrecki [w:] *System Prawa Handlowego*, t. 3, *Prawo własności przemysłowej*, red. E. Nowińska, Warszawa 2015, s. 19.

⁴ M. Kępiński, A. Niewęglowski, E. Nowińska, P. Podrecki [w:] *System Prawa Handlowego*, t. 3, s. 20 i przywołane tam piśmiennictwo.

scalonych, odmiany roślin, wzory przemysłowe, znaki towarowe i oznaczenia geograficzne, a także *know-how*.

W piśmiennictwie prezentowane są rozbieżne stanowiska w przedmiocie kwalifikacji rodzajów dóbr z punktu widzenia ich niematerialnego charakteru. W ujęciu zawężającym pojęcie dobra niematerialnego stosuje się wyłącznie do tych wytworów intelektu, które odnoszą się do wyłącznych i bezwzględnych praw podmiotowych⁵. Określa się je mianem „przedmiotów niematerialnych” lub „niematerialnych dóbr intelektualnych”⁶. W nauce zwracano uwagę, że nie sposób zaakceptować sytuacji, w której wszelkie wytwory działalności intelektualnej podlegałyby tak daleko idącej ochronie poprzez ustanowienie bezwzględnych i wyłącznych majątkowych praw podmiotowych, a tak zaawansowana monopolizacja uprawnień prowadziłaby do zahamowania działalności twórczej, artystycznej, naukowej, wynalazczej, a w efekcie również gospodarczej⁷.

W ujęciu mniej restrykcyjnym dla uznania danego dobra intelektualnego za dobro niematerialne nie jest konieczne przydanie mu ochrony na podstawie prawa podmiotowego o charakterze bezwzględnym i wyłącznym. Według takiej koncepcji jako dobra niematerialne należy traktować te wszystkie przedmioty intelektualne, które mogą stać się przedmiotami prawa⁸. Przesłankami koniecznymi i zarazem wystarczającymi do uzyskania statusu dobra niematerialnego są w tym wypadku: możliwość zindywidualizowania, wyodrębnienia tego dobra spośród innych przedmiotów o charakterze intelektualnym; uzewnętrznienie (ustalenie lub materialne utrwalenie w sposób umożliwiający reprodukcję) oraz posiadanie wartości handlowej⁹. W myśl drugiego z przedstawionych poglądów, dobrami niematerialnymi są

⁵ Tak m.in. A. Tischner, *Odpowiedzialność majątkowa za naruszenie prawa do znaku towarowego*, Warszawa 2008, s. 25.

⁶ M. Kępiński, A. Niewęglowski, E. Nowińska, P. Podrecki [w:] *System Prawa Handlowego*, t. 3, s. 24.

⁷ B. Gawlik, *Umowa know-how. Zagadnienia konstrukcyjne*, ZNUJ 1974/3, s. 26.

⁸ A. Niewęglowski, *Wyniki prac badawczych w obrocie cywilnoprawnym*, Warszawa 2010, s. 136–137.

⁹ A. Niewęglowski, *Wyniki...*, s. 137.

wszystkie dobra, które mogą uzyskać status przedmiotu praw z zakresu własności intelektualnej¹⁰.

W piśmiennictwie¹¹ wyrażono także stanowisko pośrednie w stosunku do wyrażonych wyżej, w myśl którego status prawny dobra wyznacza również istnienie jego prawnej ochrony. W konsekwencji niechronione przedmioty niematerialne, według wskazanej koncepcji, nie są traktowane jako dobra niematerialne, ponieważ nie są one zarazem przedmiotami stosunków prawnych. Jeśli natomiast z danego dobra każdy może korzystać bez potrzeby zawierania umów i nie ma żadnych instrumentów jego ochrony, nie jest to w ogóle dobro chronione prawnie. Dobra niematerialne są natomiast rodzajem dóbr prawnych pozostających pod ochroną prawa cywilnego.

Do dóbr niematerialnych zalicza się przede wszystkim: utwory, przedmioty praw pokrewnych oraz dobra własności przemysłowej (projekty racjonalizatorskie, wynalazki, wzory użytkowe, znaki towarowe i oznaczenia geograficzne, wzory przemysłowe, topografie układów scalonych). Dobrami o charakterze niematerialnym są również bazy danych, odmiany roślin oraz firma.

W odniesieniu do znaku towarowego w piśmiennictwie zdecydowanie dominuje stanowisko o niematerialnym charakterze tego dobra. Kwalifikacja znaku towarowego jako dobra niematerialnego nie jest jednak absolutnie powszechna¹².

Dobra niematerialne określa się także mianem dóbr „intelektualnych”, jednak kwalifikacja danego dobra jako intelektualnego, przy uwzględnieniu występowania w nim pierwiastka twórczości, sprawia, że tylko niektóre spośród dóbr niematerialnych mają charakter dobra intelektualnego w tym znaczeniu. Efektem aktu twórczego są niewątpliwie utwory, wzory przemysłowe, a także wynalazki, wzory użytkowe oraz

¹⁰ R. Skubisz [w:] *System Prawa Prywatnego*, t. 14A, *Prawo własności przemysłowej*, red. R. Skubisz, Warszawa 2012, s. 57.

¹¹ M. Kępiński [w:] *System Prawa Handlowego*, t. 3, s. 27.

¹² Przeglądu stanowisk występujących w doktrynie dokonał M. Kępiński, *Rozporządzenie prawem z rejestracji znaku towarowego*, Poznań 1979, s. 34 i 35.

topografie układów scalonych. Wskazanego kryterium nie spełniają oznaczenia odróżniające, w tym znaki towarowe. Znak towarowy, co do zasady, nie stanowi efektu aktu twórczej kreacji. Dobór określonego symbolu nie stanowi działalności twórczej.¹³ Decyduje o tym zbyt mały ładunek cech indywidualności i oryginalności niezbędnych dla uznania wytworu za utwór w rozumieniu prawa autorskiego. Oczywiście w wypadku ujawnienia się w oznaczeniu elementów twórczych nie wyłącza to możliwych sytuacji koegzystencji tych dóbr. Oznaczenie może więc być równocześnie utworem i wtedy ma intelektualny charakter.

Istoty znaku towarowego nie stanowi ładunek intelektualny związany z jego stworzeniem, lecz siła skojarzenia, które oznaczenie wywołuje w świadomości odbiorcy¹⁴.

Znak towarowy jest przede wszystkim dobrem o znaczeniu funkcjonalnym, pozwalającym przyporządkować w świadomości człowieka konkretne oznaczenie towarom lub usługom w celu ich zindywidualizowania na rynku¹⁵.

Twórczość i wkład intelektualny nie są warunkiem kwalifikacji danego przedmiotu jako znaku towarowego, nie sposób uznać go za dobro intelektualne w przedstawianym znaczeniu. Uznanie znaku towarowego za dobro niematerialne następuje nie z uwagi na jego intelektualny charakter wynikający z twórczego charakteru, lecz ze względu na to, że jego swoistą cechą jest niematerialna natura poddająca się percepcji człowieka, która jest odrębna od nośnika materialnego. Odrębność ta w wypadku znaku towarowego manifestuje się bardzo silnie. W sposób oczywisty należy bowiem odróżnić prawo do znaku od prawa do rzeczy, które mogą przysługiwać różnym podmiotom. Znak towarowy dla uznania go za dobro niematerialne nie musi być oryginalny, nie jest również wymagane kryterium nowości. Brak tego ostatniego warunku prowadzi

¹³ U. Promińska [w:] U. Promińska, A. Nowicka, M. Poźniak-Niedzielska, H. Żakowska-Henzler, *Prawo własności przemysłowej*, Warszawa 2005, s. 16–17 i 203.

¹⁴ Ł. Żelechowski, *Glosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2010 r.*, IV CSK 359/09, OSP 2011/5, poz. 59.

¹⁵ Tak R. Skubisz [w:] *System Prawa Prywatnego*, t. 14A, s. 56–57.

w praktyce do przenikania się w obszarze własności przemysłowej oznaczeń towarowych i wzorów przemysłowych, dla których kryterium nowości jest prawnie doniosłe i ma charakter konstytutywny.

Znak towarowy jako dobro niematerialne zalicza się do dóbr własności przemysłowej. Ich znamioną cechą jest sformalizowany sposób powstania praw podmiotowych do tych dóbr, wynikający w przypadku znaków towarowych z udzielenia prawa ochronnego. Samo ustalenie oznaczenia, nadanie mu charakterystycznej formy lub treści, poddających się percepcji i wywołujących określony efekt u odbiorcy, nie kreuje jeszcze znaku towarowego, jak ma to miejsce w odniesieniu do takich dóbr niematerialnych, jak utwory¹⁶.

Istotna różnica między znakiem towarowym jako dobrem niematerialnym własności przemysłowej a utworami polega na opozycyjności skutków ujawnienia wskazanych dóbr. Dla utworu, jego ujawnienie jest momentem kreującym rozpoczęcie ochrony prawnej, natomiast ujawnienie znaku towarowego takiego skutku nie wywołuje. Wskazane różnice są jeszcze bardziej wyraźne w odniesieniu do innych dóbr niematerialnych własności przemysłowej. W wypadku zarówno wzoru przemysłowego, jak i wynalazku, ich ujawnienie niweczy możliwość uzyskania ochrony prawnej.

Kolejna różnica między znakiem towarowym a utworem polega na tym, że na gruncie prawa autorskiego możliwa jest jednoczesna ochrona takiego samego utworu z uwagi na możliwość występowania twórczości równoległej. W odniesieniu do oznaczeń towarowych nie jest możliwe funkcjonowanie w obrocie prawnym dwóch takich samych oznaczeń realizujących tę samą funkcję konstytutywną. Eliminacji takiej sytuacji służą między innymi przewidziane w Prawie własności przemysłowej zasady ustalania pierwszeństwa w uzyskaniu prawa ochronnego.

Dobro niematerialne w postaci znaku towarowego podlega ochronie wynikającej z rejestracji w postaci zgłoszonej przez uprawnionego. Forma przedstawieniowa znaku, bez względu na swoją postać (wyraz, włącznie

¹⁶ Por. wyrok SN z 25.04.1973 r., I CR 91/73, OSNC 1974/3, poz. 50.

Publikacja będzie stanowić pomoc w ujawnianiu i kwalifikowaniu naruszeń oznaczeń towarowych oraz ustalaniu, czy doszło do złamania przepisów karnych ustawy – Prawo własności przemysłowej, Kodeksu karnego lub Kodeksu wykroczeń.

Autor wskazuje często występujące błędy w rozpoznawaniu spraw dotyczących naruszenia wyżej wymienionych przepisów, takie jak: przyjęcie nieodpowiedniego źródła ochrony prawnej, nieuzasadniona odmowa ochrony prawnej z uwagi na właściwości fizyczne towarów, nieuwzględnienie wyczerpania prawa lub upływu okresu ochrony.

Opracowanie zawiera też kazusy skonstruowane na podstawie typowych przykładów naruszeń praw do znaku, występujących w praktyce obrotu gospodarczego. Oceny tych naruszeń zostały przedstawione w rozwiązaniach do kasusów i wzbogacone o wyciągi z przepisów znajdujących zastosowanie w analizowanym stanie faktycznym.

Książka przeznaczona jest przede wszystkim dla praktyków prawa: adwokatów, radców prawnych, sędziów, prokuratorów, rzeczników patentowych oraz aplikantów tych zawodów prawniczych, a także funkcjonariuszy Krajowej Administracji Skarbowej i Policji.

Dariusz Kuberski – doktor nauk prawnych; prokurator; adiunkt w Instytucie Prawa i Administracji na Wydziale Nauk Prawnych, Społecznych i Humanistycznych w Kujawsko-Pomorskiej Szkole Wyższej w Bydgoszczy; wykładowca w Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury; został odznaczony przez Prezesa Rady Ministrów odznaką honorową „Za Zasługi dla Wynalazczości”.

9 788382 468359 W01P01

ISBN 978-83-8246-835-9

9 788382 468359

ZAMÓWIENIA:

INFOLINIA: 801 04 45 45

ZAMÓWIENIA@WOLTERSKLWER.PL

WWW.PROFINFO.PL

Kup e-book i czytaj
w aplikacji Smarteca

CENA 99 ZŁ (W TYM 5% VAT)